

este, încă, o neîmplinire a spectacolului, cel puțin în prima parte a desfășurării sale (dacă se poate vorbi așa, ținând seamă că se desfășoară fără pauză) și, privindu-l acum retrospectiv, am putea adăuga și indecizia în fața sublinierii unui accent prioritar. Problemele se pun exact și serios, dar dezbaterile nu le încadrează coerent într-o ordine de opțiune.

Soluții optime pentru schițarea unor spații scenografice diverse, care să nu localizeze dezbaterile, ci s-o mențină într-un abstract posibil, a găsit V. Penișoară-Stegaru. Și pentru inspirația de a pune la dispoziția teatrelor noastre un text de o asemenea factură, transpus prompt și cu simțul sugestivității în limba noastră literară, un cuvânt de stimă Angelei Ioan.

C. Paraschivescu

Teatrul „Nottara”

TREI ÎNTÎLNIRI CU TRAGICOMEDIA

Dintre numeroasele spectacole ale acestei stagiuni, prezentate „jos”, în sala mică, a teatrului, recenta montare-triplic pare să justifice

Ștefan Radof, Petrică Popa și Gilda Marinescu în „Bătrînul copil minune”
de Aurel Storin

mai mult ca alte amplasarea spațială. Caracterul ei „experimental”, subliniat în caietul-program prin menționarea încadrării reprezentăției în „atelierul” condus de Dan Nasta, introduce o notă de circumstanță atenuantă, dar, să recunoaștem, și de derută. Care este scopul, rostul acestui atelier, ce structuri anume de spectacol incită, favorizează, nu apare deocamdată prea clar, după cum nu se desprinde prea limpede nici tendințe în dramaturgie promovază. *Trei întâlniri cu tragicomedia* e un titlu generic mult prea cuprinzător, dar și limitativ totodată, ca să ne ghideze în sfera acestei opțiuni, acestei incursiuni în estetica dramei, pretențioasă prin ambițiile promisiunii, destul de dezamăgitoare însă prin realitatea prozaică, plată a montării. Sub acest titlu solemn, dar și de scăzută priză la public, conducerea „atelierului” a reunit trei piese scurte, extrem de diferite ca factură, scriitură și abordare problematică, singura acoladă posibilă fiind determinată de numărul redus de personaje propriu fiecărei lucrări (ceea ce a permis actorilor să se desfășoare cu folos în compoziții studiate, demonstrând — trei dintre ei, mai exact — treceri rapide în registre variate). Dar să nu anticipăm.

BĂTRÎNUL COPIL MINUNE

de Aurel Storin

Data premierei : 13 martie 1975.

Regia : DAN NASTA. Scenografia :
HELMUTH STURMER.

Distribuția : EUGENIA BOSINCEANU (Doamna Popescu) ; ȘTEFAN RADOF (Tatăl) ; GILDA MARINESCU (Mama) ; PETRICĂ POPA (Fiul) ; IOANA MANOLESCU (O fetiță) ; ION SIMINIE (Vecinul).

Bătrînul copil minune, piesa de deschidere a concertului dramatic, readuce pe afiș un nume — Aurel Storin, al cărui debut în dramaturgie fusese odinioară promițător. Actul dramatic prezentat este o mostră teatrală scrisă cu fină ironie, cu penița muțată în cerneala teatrului modern, vag absurd, înclinând cu violență o stare, colorind cu vervă o relație : starea de inconștiență în devotamentul părintesc împins pînă la absurd ; re-

lația părinți-copii, în perimetrul mentalității mic-burgheze, vizându-se pericolul ratării, al vocațiilor distrușe, prin excesul veleităților carierei și lipsa unui suport etic. Echilibrul tragi-comic al serierii, suspansul dramatic dau un relief teatral destul de ferm acestei „miniaturi“, despre care autorul mărturisește, în caietul-program, că face parte dintr-un ciclu de piese scurte „despre bătrâni tineri și tineri bătrâni“.

ÎNȚÎLNIREA

de Ion Bădărău

Data premierei : 13 martie 1975.
Regia : DAN NASTA. Scenografia :
HELMUTH STURMER.
Distribuția : ȘTEFAN RADOF (El) :
GILDA MARINESCU (Ea) : EUGENIA
BOSINCEANU (Vecina).

Gilda Marinescu și Ștefan Radof în
„Înțîlnirea“ de Ion Bădărău

Înțîlnirea de Ion Bădărău, piesa de încheiere a spectacolului, aparține unui cunoscut om de teatru, care se încearcă și pe terenul dramaturgiei. Piesa mărturisește o sensibilitate lirico-dramatică, în cheie minoră, însă nu lipsită de rafinament... O dragoste ratată cu înconștiență, neclibzuința tinereții și încercările tirzii de recuperare a unei fericiri spulberate... Banalitatea temei, caracterul comun al situațiilor sînt totuși compensate, prin accente de sinceritate dramatică în insolitul travesti pe care îl abordează cei doi protagoniști, mascîndu-și simultan, și tragi-comic, nefericirea.

Între aceste două serieri, mostre condensate ale dramaturgiei originale „scurte“, gen dificil prin exigența stringentă a mijloacelor de expresie, „atelierul“ ne-a prezentat o a treia lucrare, opțiune oarecum inexplicabilă : un act al dramaturgului irlandez Brian Friel, intitulat Îndrăgostiții. Opțiune inexplicabilă din mai multe motive : firesc ar fi fost, credem, ca reprezentația în întregimea ei să fi fost dedicată piesei scurte românești, ca o continuare a unei bune și stimulatoare inițiative, a „laboratorului“ de dramaturgie de altădată, inițiat eîndva de prestigiosul dramaturg-director al teatrului. Căci așa cum se prezintă, „sandwich“-ul literar cu sos pîcant irlandez pare cam insolit. De altfel și Brian Friel, autor de certă valoare literară, angajat azi, cu ultimele sale lucrări, în problemele complexe ale Irlandei, merita o soartă teatrală mai bună decît a avut îndeobște parte, recent, pe scena Teatrului Mic, și acum, la studioul „Nottara“.

Ioana Manolescu și Nicolae Manolache
în „Îndrăgostiții“ de Brian Friel

